

קונטרס

תהיו מוכנים

יעורר ויחזק את נשמות ישראל להכין עצמם בכל יום לקבל עליהם על מלכות שמים, ולחזור בתשובה שלמה אליו יתברך, ועל-ידי-זה יאיר עליהם אור זיו ודבקות עליונה מאור שכינת עזו יתברך.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר פל רז לא אנני ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְהִיּוֹת
תָּמִיד מוֹכֵן לְקִרְאָת הַגְּאֻלָּה, וְיָכִין אֶת עַצְמוֹ
לְהִיּוֹת כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ אֶת הָאוֹר הָאֵין סוּף
בְּרוּךְ הוּא, כִּי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ יִלְמַד עִם נְשָׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל גְּלוּי אֱלֻקוֹת, וְכַדֵּי לְהַשִּׁיג אֱלֻקוֹת,
צָרִיכִים לְהִיּוֹת כְּלִי, וְלָכֵן צָרִיךְ לְזַכֵּךְ אֶת
עַצְמוֹ לְהִיּוֹת כְּלִי מְזַכֵּךְ לְקַבֵּל בּוֹ אוֹר הָאֵין
סוּף בְּרוּךְ הוּא.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תת)

קוֹנְטָרַס

תְּהִיּוּ מוֹכְנִים

א.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "תְּהִיּוּ מוֹכְנִים" לְזֶה, שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוֹלֵךְ לְגָאֵל אוֹתָנוּ, וְזֶה תְּלוּי רַק כְּפִי שְׁנֵת־חֶזֶק בְּאִמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵךְ; כִּי עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲתָנוּ עוֹבְרִים מִשְׁבָּרִים וְגִלִּים, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲתָנוּ חוֹשֵׁב שֶׁהֵנָּה זֶהוּ זֶה, כְּאִלוּ אֵין לוֹ כְּבֹר שׁוֹם תְּקוּהָ בְּעוֹלָם, וּמִתְיַאֵשׁ מִהַחַיִּים, וְנוֹפֵל בְּדַכְאֹן עֵמֶק, וְעוֹזֵב אֶת עֲצָמוֹ, וּבִקְאֻמַּת הַכֹּל שֶׁקָּר, כִּי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אֲתָנוּ, עִמָּנוּ וְאֶצְלָנוּ, וּבְלִעְדֵי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָדָם אֵינָנו יְכוּל לְזוּז, בְּלִעְדֵי יִתְבַּרֵךְ אָדָם אֵינוּ יְכוּל לְהִתְנוּעֵעַ, בְּלִעְדֵי יִתְבַּרֵךְ אָדָם אֵינוּ יְכוּל לְלַכֵּת, בְּלִעְדֵי יִתְבַּרֵךְ אָדָם אֵינוּ יְכוּל לְרֹאוֹת, בְּלִעְדֵי יִתְבַּרֵךְ אָדָם אֵינוּ יְכוּל לְדַבֵּר, וְאֲנִחָנוּ צְרִיכִים אֶת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי

הִיקָרִים! אִם אַתֶּם רוֹצִים לְהִרְגִישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא — "תִּהְיוּ מוֹכְנִים" לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה כָּבֵד עֲכָשׁוּ.
וְכִיצַד שָׁבִים בְּתִשׁוּבָה? אוֹמֵר הַנְּבִיא (הוֹשֵׁעַ יד, ב־ג־ד):
"שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם אֶלְהִיךָ, כִּי כָשַׁלְתָּ בְּעוֹנֶיךָ,
קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל הַיּוֹם"; אָמְרוּ אֵלָיו כָּל
תִּשָּׂא עֵוֹן וְקַח טוֹב, וְנִשְׁלַמָּה פָּרִים שְׁפַתֵינוּ, אֲשׁוּר לֹא
יוֹשִׁיעֵנוּ עַל סוֹס לֹא נִרְכָּב וְלֹא נֹאמַר עוֹד אֶלְהֵינוּ
לְמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ"; הִנֵּה אֲנַחְנוּ עֲדִים לְסֶבֶל הַגָּדוֹל שְׁאֵנוּ
סוֹבְלִים; אֵין אָדָם שֶׁלֹּא יִסְבֵּל אֵיזָה סֶבֶל בְּכָל יוֹם וְיוֹם,
כִּי מֵאֵז שֶׁנִּחְרַב בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, שָׁשׂם הָאִיר אֹר הַקְּדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא לְכָל הָעוֹלָם, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
(מִנְחוּמָא תוֹלְדוֹת א'): אֵין לָךְ יוֹם שְׁאֵין בוֹ קְלָלָה; כָּל יוֹם
יוֹם שׁוֹמְעִים, לֹא עָלֵינוּ, מִקְרִים רָעִים, אֲנָשִׁים נַעֲשִׂים
חוֹלִים מְסֻכָּנִים, מִפְּרָפְרִים בֵּין חַיִּים לְמוֹת, אֲנָשִׁים
נִהְרָגִים, רַחֲמָנָא לְצַלָן, אֲנָשִׁים נַעֲשִׂים עֲנִיִּים וּבַעֲלֵי
חוֹבוֹת, אֲנָשִׁים מִתְגַּרְשִׁים, הַשֵּׁם יִשְׁמַר; וְעוֹבֵר עַל
בְּנֵי-אָדָם כָּל מִינֵי סֶבֶל, וְאֵין אִישׁ שֶׁם לֵב, לָמָּה? אֵלֹא
מִפְּנֵי שְׁאֵינָם רוֹצִים לְהַכִּיר אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
חוֹשְׁבִים שֶׁיֵּשׁ אֵיזוֹ עֲצָה לְהוֹשִׁיעַ בְּלַעֲדֵי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, כְּאֵלוֹ אֲשׁוּר יוֹשִׁיעֵנוּ, כְּאֵלוֹ הַסּוֹסִים וְהַטְּנָקִים
וְהַמְטוֹסִים יַעֲזְרוּ לָנוּ, כְּאֵלוֹ יְדֵינוּ יַצִּילוּנוּ וְכוּ'. וְכָל
אַחַד נוֹפֵל בְּדַכָּאוֹן וּבִיאוֹשׁ, כְּשֶׁרוֹאֶה שְׁאֵין הוֹלֵךְ כְּפִי
שְׁרוּצָה. עַל זֶה בָּא הַנְּבִיא וְאוֹמֵר: "שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד

הַיְיָ"ה אֱלֹקֵינוּ", אִם רַק תָּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, כָּכֵר תִּהְיֶה אֲצֵל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא — עַד הַיְיָ"ה אֱלֹקֵינוּ, בְּרִגְעַ שְׂאֵדָם שָׁב בְּתִשׁוּבָה, הוּא כָכֵר נִמְצָא בְּסִמוּךְ לְכֹסֵא הַכְּבוֹד, וְאִז נִשְׁפַּע עָלָיו שְׁפַע גְּדוֹל, וְאִינְנוּ חֹסֵר דְּבָר. תִּתְאַרְוּ לְעֵצְמְכֶם, כְּשִׂאֵדָם זֹכָה לְהִגִּיעַ לְכֹסֵא הַכְּבוֹד שֶׁל הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, עוֹלָם הַדְּעָה, עוֹלָם הַבִּינָה, נִפְתָּח לוֹ שְׁפַע עֲצוּם, וַיֵּשׁ לוֹ לְשֵׁלֵם אֶת כָּל חֻבוֹתָיו, וְנִמְשַׁכֵּת עָלָיו בְּרִיאוֹת הַשְּׁלֵמָה וְהַצְּלָחָה מְרֻבָּה. אָבֵל כָּל אֶחָד חוֹשֵׁב בְּעֵצְמוֹ: "אֲנִי כָכֵר עֲשִׂיתִי כָל-כֶּף הַרְבֵּה חֲטָאִים וְעוֹנוֹת בְּחַיִּי, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵינוֹ רוֹצֵה אוֹתִי". בָּא הַנְּבִיא וְאוֹמֵר: לֹא! כִּי כִשְׁלֵת בְּעוֹנֶךָ — אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּסִיקְתָא דְּרַב כְּהֵנָּא כֵּד, יב; וַיִּלְקוּט הוֹשַׁע תְּקֵלָב): אֲפֹלוֹ אָדָם עוֹמֵד בְּשׁוּק וּמְחַרֵּף וּמְגַדֵּף, אוֹמֵר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם שָׁב בְּתִשׁוּבָה — מִיָּד אֲנִי מְקַבְּלוֹ. וְאָדָם שׁוֹאֵל: כִּיצַד שָׁבִים בְּתִשׁוּבָה, כִּיצַד מוֹצְאִים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? הֲרִי לִי חֶשֶׁן, לִי מֶרֶץ, נִפְלֵתִי כָכֵר בִּשְׂאוֹל תַּחְתִּית וּמִתַּחְתָּיו, וְכָל חַיִּי רַק אֶפֶל וְעֶרְפֶּל. בָּא הַנְּבִיא וְאוֹמֵר: "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֵל הַיְיָ"ה", אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁמוֹת רַבָּה לַח, ד): אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵינִי מְבַקֵּשׁ מִכֶּם אֶלָּא דְּבָרִים; הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה דְּבוּרִים, שְׁנֵתְחִיל לְדַבֵּר אֵלָיו, לְסַפֵּר לוֹ כָּל אֲשֶׁר מַעֲיֵק לָנוּ. בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְיָ"ה! תִּרְאוּ לְסַפֵּר לְהַקְּדוֹשׁ-

ברוך-הוא, תתודו לפניו, ברגע שאדם מתודה לפניו יתברך, אין שום מלאך משחית יכול לגע בו. כי אצלו יתברך מאד מאד חשוב כשיהודים מתודים לפניו, ואומרים לו: "סלח לנו, מחל לנו, פפר לנו!" "אבא, סליחה! אבא, תמחל לי! אבא, תכפר לי!" בני ובנותי היקרים! אם הייתם יודעים מה הדבורים האלו פועלים בכל העולמות, בשעה שיהודי בא ואומר להקדוש-ברוך-הוא: "אבא תעזר, אבא, תקרב אותי אליך! אבא, אני מקבל עלי, שמהיום והלאה אני עושה רק את רצונך"; "אמרו כל תשא עון וקח טוב, ונשלמה פרים שפתינו". בזמן שבית-המקדש היה קיים הביאו קרבנות לבית-המקדש, ומיד היה מתכפר לאדם, אבל עתה כשאין בית-המקדש, בזה שאדם בא ומדבר אליו יתברך, ומתפלל לפניו, נתקיים אצלו: "ונשלמה פרים שפתינו", כאלו הקריב את כל הקרבנות כלם. וכך אומרים חכמינו הקדושים (תנחומא וירא): אמר להם הקדוש-ברוך-הוא לישראל, הווי זהירים בתפלה, שאין מדה אחרת יפה הימנה והיא גדולה מכל הקרבנות, ואפלו אם אין האדם כדאי לענות בתפלתו ולעשות חסד עמו, כיון שמרבה בתפלה — אני עושה חסד עמו. ורבנו ז"ל הזהיר מאד מאד על ענין תפלה והתבודדות, שכל יהודי ירגיל עצמו בכל יום ויום לבוא להקדוש-ברוך-הוא,

ולדבר אליו ולספר לפניו כל אשר מעיק לו. ואמר
 בפרוש (לקויטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ק'), שאי אפשר להיות
 יהודי צדיק, אלא כשמרגיל עצמו לדבר אל הקדוש-
 ברוך-הוא בשפת האם שלו, וכל אשר צריך יבקש
 ממנו יתברך. לזאת, בני ובנותי היקרים! "תהיו
 מוכנים" לגאולה, איך? על-ידי שתחזרו בתשובה, ואז
 יאיר עליכם אור הקדוש-ברוך-הוא, ותרגישו עולם
 אחר לגמרי, כל השטיות שקורות היום בעולם לא
 יפחידו אתכם ולא יבלבלו אתכם. הנה אנו שומעים
 בכל יום ויום שהולך לקרות כך או אחרת, וכך
 נכנסים ללחץ נפשי וחוששים, וחושבים מה יהיה?
 ואיך יהיה? ! כבר אמרתי לכם: כלום לא יהיה. "תהיו
 מוכנים" לקבל את הקדוש-ברוך-הוא בתוך לבכם,
 "תהיו מוכנים" לקבל את הקדוש-ברוך-הוא בתוך
 ביתכם, "תהיו מוכנים" לקבל את הקדוש-ברוך-הוא
 בכל מקום, וזו תהיה הגאולה; כי הגאולה תלויה רק
 כפי שאדם מכניס בעצמו את הקדוש-ברוך-הוא. ואין
 עוד מדרגה יותר גדולה מזו שאדם חוזר בתשובה,
 אפלו שעשה את כל הלכוכים בעולם, את כל
 העוונות והפשעים, עם כל זאת איננו מתיאש מהחיים,
 אינו מתיאש מהקדוש-ברוך-הוא ואינו עוזב אותו
 יתברך, ובא בכל יום בעקשנות גדולה, ומדבר אליו
 יתברך ומבקשו כל צרכיו, אז יראה נסים ונפלאות

שִׁיעֶשֶׂה עִמּוֹ; בְּיָדַי יֵשׁ נִסְיוֹנוֹת קָשִׁים לְאָדָם, כִּי כִשְׂאִין לְאָדָם אֲמוּנָה, הַכֹּל נִעָלַם וְנִסְתָּר מִמֶּנּוּ, וְהוּא חוֹשֵׁב שֶׁהוּא יַעֲזֹר לוֹ, אוֹ אַחַר יִסְיַע לוֹ, וּלְבִסּוֹף יֵשׁ לוֹ אֲכֻזָּבוֹת בְּחַיִּים. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִתְחַזֵּק, וְ"תִהְיוּ מוֹכְנִים" לְקַבֵּל עַל עֲצָמְכֶם אֶת מְצוּוֹתַי וְתִבְרַךְ, וְאִז תִּרְאוּ אֶת הַיְשׁוּעוֹת שֶׁהוּא יִתְּבַרֵךְ יַעֲשֶׂה עִמָּכֶם. אֲבָל לְהִיּוֹת רְאוּיִים שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁמַע תְּפִלָּתְכֶם, עָלֵיכֶם לְהִרְבּוֹת בְּצִדְקָה וְחֶסֶד; כִּי בְּרַגַע שֶׁאָדָם עוֹזֵר לְזוּלָתוֹ, בְּזֶה הוּא מְגַלֶּה אֶת טַהַר לְבוֹ; כִּי טַבַּע שֶׁל הָאָדָם הוּא אֲכֻזָּרִי, עוֹשֶׂה צְחוּק מְזוּלָתוֹ, מְתַלּוֹצֵץ מְזוּלָתוֹ, אֲשֶׁר זֶה הַגְּלוּת הַכִּי גְדוּלָה שֶׁאֲנַחְנוּ סוֹבְלִים עִכְשָׁו, שֶׁכָּלֶם קָמִים זֶה עַל זֶה, כָּל אֶחָד רוֹצֵה לְהַפִּיל אֶת זוּלָתוֹ, כָּל אֶחָד חוֹשֵׁב מֵעֲצָמוֹ, עַד שֶׁנִּתְקַיְּמִים דְּבַרֵי הַתְּנָא (סוֹטָה מ:ט): כִּי "בֵּן מְנַבֵּל אָב, בֵּת קָמָה בְּאִמָּה, כָּלָה בְּחַמּוּתָהּ, אוֹיְבֵי אִישׁ אֲנִישֵׁי בֵיתוֹ"; וּמִזֶּה בָּא הַחֲשֵׁךְ עִכְשָׁו בְּעוֹלָם, שֶׁאִין מְקַבְּלִים שׁוּם אוֹר, שׁוּם שְׂמִיחַת הַחַיִּים, הַכֹּל מִפְּנֵי שֶׁנִּעְלָם וְנִסְתָּר הָאוֹר שֶׁל הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא. וְרוֹאִים שֶׁהַכֹּל צְחוּק, כִּי מְמַלְאִים אֶת הָאָרֶץ עִם חֲנוּף פְּפָרְנִי, וְהַנֶּעַר מְקַבֵּל חֲנוּף שֶׁל כְּפִירוֹת וְאִפִּיקוֹרְסוֹת, עַד שֶׁהֵבֵן מְנַבֵּל פִּיּו נִגְדָּ אָבִיו, וְהִבֵּת קָמָה נִגְדָּ אִמָּה וְכָלָה נִגְדָּ חַמּוּתָהּ, וּבְנֵי בֵיתוֹ שֶׁל אָדָם הֵם אוֹיְבָיו, שֶׁבְתוֹךְ בֵּיתוֹ וּמְשַׁפְּחָתוֹ לוֹעֲגִים לוֹ. וְהַכֹּל בָּא מִהַעֲדָר אֲמוּנָה; כִּי אִם הִיָּתָה

לְבַנְי־אָדָם אָמוּנָה בְרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, שְׁכַלָם הָיוּ מְרַגְּשִׁים
 רַק אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, הַכֹּל הָיָה הוֹלֵךְ אַחֲרַת
 לְגַמְרִי. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! "תְּהִיו מוּכָנִים"
 לְהַכְנִים אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּתוֹךְ לְבַכְּם, בְּתוֹךְ
 בֵּיתְכֶם, תָּנוּ חֲנוּךְ טוֹב לְיַלְדֵיכֶם, חֲנוּךְ שֶׁל תּוֹרָה
 וּמִצְוֹת, חֲנוּךְ שֶׁל אָמוּנָה, חֲנוּךְ שֶׁל תְּפִלָּה, שֶׁל דְּרֹךְ
 אֶרֶץ, וְאֵז בֵּיתְכֶם יִהְיֶה מְשֻׁכָּן לְשִׁכְנָה, "תְּהִיו מוּכָנִים"
 לְהַכְנִים אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בְּתוֹךְ חַיֵּיכֶם הַפְּרָטִיִּים,
 וְתַתְּחִילוּ לַעְזוֹר לְזוּלָת, וְאֵז תִּרְאוּ אֵילוּ חַיִּים נְעִימִים,
 אֵילוּ חַיִּים עֲרָבִים וּמְתַקִּים, אֵילוּ חַיִּים שְׂמֵחִים וְעֲלִיזִים
 יִהְיוּ לָכֶם, וְתִהְיוּ הֵכִי מְאֻשְׂרִים בְּחַיֵּיכֶם.

ב.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִתְאַחַד יַחַד, כִּי רַק
 בְּזֶה תְלוּיָהּ הַגְּאֻלָּה, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פְּרָשָׁה צח,
 סִימָן ב'): נַעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲגָדָה אַחַת, הַתְּקִינוּ עֲצֻמְכֶם
 לְגֻאֻלָּה; וְלִכֵּן הָעֵקֶר הוּא אַחָדוּת, שְׁתִּהְיֶה אַחָדוּת בֵּין
 נַשְׂמוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׁיִחְזִיקוּ אֶת עֲצָמָם בְּיַחַד, כִּי בְּלֹא זֶה
 אָנוּ עֲלוּלִים לְפַל נְפִילָה אַחַר נְפִילָה, עַד שֶׁלֹּא יִהְיֶה
 לָנוּ מְאוּמָה, כִּי כָּל הַגְּלוּת שְׁעוֹבֶרֶת עַל נַשְׂמוֹת יִשְׂרָאֵל
 הִיא רַק מַחֲמַת הַפְּרוּדִים שְׂאֵחַד נִפְרָד מֵהַשְּׁנִי. וְעֲלִיכֶם
 לְדַעַת, שְׁעֵקֶר הָאַחָדוּת בֵּין נַשְׂמוֹת יִשְׂרָאֵל, זֶה רַק

התורה הקדושה, כי התורה מאחדת את נשמות ישראל, כי בלי התורה לא שיף כלל שתהיה אחדות, כי לא יכולים להתאחד עם כופרים ואפיקורסים, מסיתים ומדיחים, רק אלו שמקימים את המצוות ולומדים תורה, אתם שייכת אחדות. אף על זה דנה לבנו, שהסמ"ך-מ"ם עמל על כף חזק מאד, כדי להפריד בין נשמות ישראל, שומרי תורה ומצוות, כדי שתהיה ביניהם מחלקת ומריבות, ועל-ידי-זה יוכל להפילם; כי עקר הנפילה של האדם היא רק על-ידי מחלקת ופרודים שאחד נפרד מהשני, וזה גורם לנו כל המחלקת, ולכן ראו להתאחד יחד, ואז "תהיו מוכנים" לגאולה, שבוא יבוא הגואל צדק, ויגאלנו גאלת עולם. וכל זמן שלא נתאחד יחד, ולא נדאג בעבור הזולת לעזור לו ולקרבו אליו יתברך, על-ידי-זה רחוקה מאתנו הישועה.

ולכן עשו כל מיני פעולות שבעולם לקרב רחוקים אליו יתברך, כי בעוונותינו הרבים, הערב-רב מתפשט על נשמות ישראל ועוקר אותם מהאמונה, ועלינו דיקא, אלו ששומרים תורה ומצוות, מנח החוב להשלים בינינו, ולקרוב את כל בר ישראל, ולהכין אותם אל הגאולה. ולכן העקר תלוי בשלום ואהבה, שאחד יעזור לשני בכל מיני אפנים שבעולם, אשר אין

עוד דבר יקר אצלו יתברך כמו השלום, וכמאמרם ז"ל
 (עקצין פרק ג'): לא מצא הקדוש-ברוך-הוא כלי מחזיק
 ברכה לישראל אלא השלום; כי על-ידי שיהיה שלום
 בין נשמות ישראל, על-ידי-זה נשפע שפע גלוי
 אלקות, עד שכל אחד ואחד זוכה להפיר את אמתת
 מציאותו יתברך. כי באמת כל בר ישראל הוא חלק
 אלוך ממעל ממש, וכך אחד יש לו את השליחות
 שלו, שהוא צריך להוציאה מהכח אל הפעל בזה
 העולם, אבל כל בני ישראל תלויים זה בזה, וכפי
 שמתאחדים נשמות ישראל יחד, כך יכולים להוציא
 מהכח אל הפעל את שליחותם בזה העולם — לגלות
 ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך, ולעשות לו
 יתברך דינה בתחתונים. ואמרו חכמינו הקדושים
 (במדבר רבה, פרשה יב, סימן א'): לא ברא הקדוש-ברוך-הוא
 את העולם אלא על מנת שיהיה שלום בין הבריות.
 ולכן תעשו כל מיני פעלות שבעולם, שיהיה ביניכם
 שלום ואהבה, ותעזרו אחד לשני, ואז "תהיו מוכנים"
 לגאולה. ואמרו חכמינו הקדושים (דברים רבה, פרשה ה',
 סימן יד): גדול השלום, שאין הקדוש-ברוך-הוא מבשר
 את ישראל שיהיו נגאלים, אלא בשלום, שנאמר:
 "משמיע שלום"; ולכן תראו להשלים ביניכם, ואז
 "תהיו מוכנים" לגאולה. ואמרו (ויקרא רבה, פרשה ט', סימן
 ט'): גדול השלום, שכשמלך המשיח בא אינו פותח

תחלה אלא בשלום, שנאמר (ישעיה נב, ג): "מה נאוו על
ההרים וגלי מבשר משמיע שלום"; ולכן זכרו היטב,
שכל הגאולה תלויה רק בידיכם, כפי מידת השלום
שתקנו לעצמכם, והכל תלוי כפי קיום התורה
והמצוות. ולכן אנחנו מוצאים, שהסמ"ך-ד"מ"ם אורב
מאד מאד שתהיה מחלקת ומריבות ושאנה בין יהודים
יראי השם וחושבי שמו, והכל כדי שלא יוכלו
להשפיע להרחוקים עדין מהקדשה; כי באמת אם
היתה אחדות אמיתית בין שומרי תורה ומצוות ויראי
השם, אזי בנקל היו יכולים לקרב את כל הרחוקים,
כי הם היו רואים מה הם חיי תורה, חיים של קדשה
וטהרה, אבל כשואים שגם בין היראים יש מחלקת
ומריבות ואי הבנות, זה גורם להם להתרחק מקיום
התורה והמצוות. ולכן, בני ובנות היקרים! ראו לעזב
את כל ההבלים של כל מיני המפלגות, שכלם פונתם
רק כסף וכבוד, שם ופרסום והשתלטות על עם דל,
כי כל אלו המבטיחים הבטחות, לבסוף אינם מחזיקים
באף מלה שהם אומרים, ועל-כן למה צריכים את כל
הזבל הזה של מפלגות?! כלל ישראל צריכים
להתאחד רק באמונה פשוטה בו יתברך, להאמין
שאינן בלעדיו יתברך כלל, ואנחנו תלויים ועומדים רק
בידו יתברך, ואז כשיהיו חזקים בזה, על-ידי זה יוכלו
לקרב את כל הרחוקים והרשעים אליו יתברך, וזה

ימהר את גאלתנו. כי אין הגאלה תלויה אלא בתשובה, ואי אפשר לחזור בתשובה, אלא על-ידי אהבה ואחדות שיהיה בין נשמות ישראל. ולכן ראו, בני ובנותי היקרים, מה לפניכם! ותברחו מכל מיני הבלים שבעולם, ותשתדלו שיהיה שלום ביניכם, ותהיו ותרגיים, ודבר זה תלוי רק כפי האמונה, כי כשהאדם בטל ומבטל אל האין סוף ברוך הוא, ואינו רוצה שום דבר רק את אמתת מציאותו יתברך, אז אינו רב עם אף אחד, ונכלל בו יתברך ששמו שלום, כמאמר ז"ל (שבת י:), שגאמר (שופטים ו, כד): "ויקרא לו הוי"ה שלום". ואמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה ט', סימן ט'): גדול שלום, שכל הברכות פלולות בו; ואי אפשר לקבל את התורה, אלא על-ידי שלום כמאמר ז"ל (ילקוט שמעוני יתרו, רמז רעג): בקש הקדוש-ברוך-הוא לתן תורה לישראל בשעה שיצאו ממצרים, והיו חלוקים אלו על אלו, היו נוסעין במריבה וחונין במריבה, כשבאו לסיני השוו כלם אגדה אחת, אמר הקדוש-ברוך-הוא, התורה כלה שלום, ולמי אני נותנה? לאמה שהיא אוהבת שלום; ולכן ראו למסור את נפשכם על מדת השלום — הן בפית והן בחוץ, ותקבלו את כלם בסבר פנים יפות, ועל-ידי-זה "תהיו מוכנים" לגאלה העתידה, ואם בני-אדם היו יודעים שכל הגאלה תלויה רק בשלום, היו מוסרים נפשם

שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם ; אֲשֶׁרִי מִי שְׁעוֹסֵק תָּמִיד בְּשְׁלוֹם,
וְעַל-יְדֵי-זֶה יִקְרַב אֶת הַגָּאֵלָה שְׁתְּלוּיָהּ בְּשְׁלוֹם.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!